

Det har givet inspiration — og meget kød!

Billedkunstneren LasseS, der har levet det meste af sit voksenliv på Færøerne, fortæller om sit lange og begivenhedsrige jægerliv.

Af Niels Dygaard

Lasse Sørensen – LasseS – er født i Aarhus 1935 og tog som jævnaldrende klasse- fiske- og jagtkammerat med den senere så navnkundige K.G.H. Hillingsø studentereksamen fra Marselisborg Gymnasium. Efter to års aftjent værnepligt flyttede han til Færøerne, hvor han siden har boet med sin hustru Turid i dennes barndomshjem og levet på landets præmisser, der dengang var vidt forskellige fra nutidens.

LasseS er autodidakt bildende kunstner med mange udstillinger bag sig, både på Færøerne og i udlandet (se værker på galleries.dk). Han er også forfatter og altid god for en veldrejet jagthistorie.

Indtil videre er der udkommet 19 bøger af Lasse Sørensen, alle illustreret af ham selv, ligesom han igennem årene har været flittig bidragyder til såvel danske som udenlandske jagt- og sportsfisketidsskrifter. JAGT, Vildt

& Våben traf ham under en af hans jagtture til det midtjyske.

Jagt har jo altid har fyldt meget i dit liv. Hvorfra stammer denne store interesse?

Den har nok altid ligget latent i mig. En af de selvbyggede kæpheste, ingen skal tage fra mig, er den teori, at "enten er man jæger – eller osse bliver man det aldrig!" Der er mange "fødte jægere", der – ikke mindst i dag – mangler de økonomiske midler, der kræves, for at kunne drive virkelig jagt med liv og sjæl. På samme måde findes der alt for mange såkaldte jægere med masser af trofæer på væggene, men med et beklageligt lille kendskab til jagtens inderste væsen.

Undertiden er jeg blevet spurgt om, hvem jeg går på jagt sammen med. Hvis jeg i det hele taget har gidet reagere på slige visdomsord,

har svaret nok været noget i retning af, at jeg gennem årene har jaget sammen med mange, mange eksemplarer af klodens mærkeligste væsen, der altid har fascineret mig fuldt så meget som de andre dyr. Men jeg foretrækker at jage alene – eller sammen med nogle få af de få, jeg holder af ...

Hvad var det første, du nedlagde?

En fed brun rotte i en østjysk svine-stald, skudt med min kære finske salonriffel, som jeg har endnu.

Hvor går du på jagt?

Det spørgsmål er det mig helt umuligt at svare på, da jeg navnlig tidligere har drevet jagt utallige steder ud fra devisen "Den er let at lokke, som gerne vil hoppe"! Det omfatter en lang række lande, og jeg har haft og har stadig det privilegium at kunne

"betale" for en stor del af jagtmulighederne med mine frembringelser inden for kategorien "wildlife art", som en elskelig dame for nogen tid siden betegnede som "glansbilleder"!

Det er imidlertid altid interessant at høre folk udtrykke deres uforbeholdne mening, og på en væg i mit arbejdsværelse hænger et guldrandet eksempel, jeg engang modtog. Desværre uden adresse på afsenderen, så jeg kunne have takket behørigt: "Dine bilder ligner lort! De er så grimme, at jeg for ondt i hovedet af at se på dem ..."

Hvilke våben har du i dit våbenskab, hvilket er dit favoritvåben?

Mine favoritter er, nævnt i vilkårlig rækkefølge, en Remington Wingmaster-pumpgun, en skræddersyet Husqvarna Special med piber af nikkelstål og en Sauer 80-riffel i kal. 30.06.

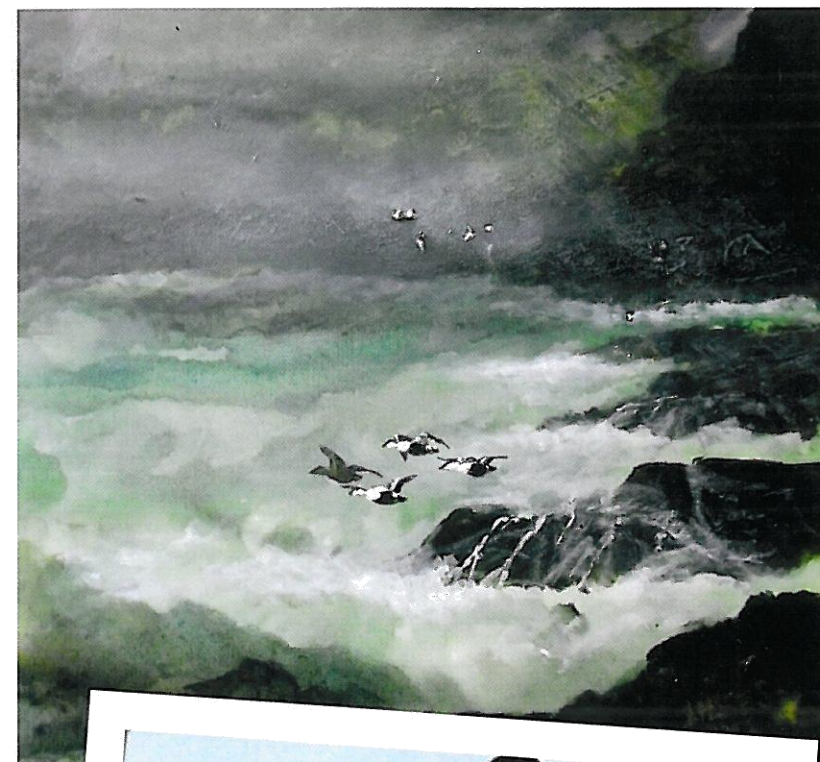
Pumpgun'en er et robust stykke værktøj, som jeg har skudt utallige søfugle med dengang long, long time ago, da disse "vare talrige som havets sandskorn", som skrevet står. Det er desværre mange år siden, at jeg holdt op med at føre jagtjournal, så nøjere tal på det har jeg ikke.

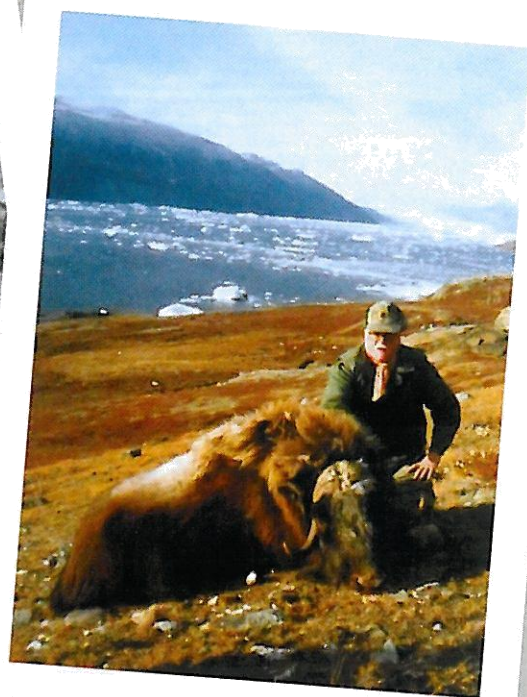
Husqvarna'en er i øvrigt et af de allersidste ægte Husqvarna-våben med piber af nikkelstål, der har forladt den gamle, hæderkronede fabrik i Sverige, hvor jeg oven i købet har haft glæden af at træffe de gamle våbensmede, der har lavet min bøsse til mig – personligt.

Nu tør jeg ikke bruge den, da den er uerstattelig, hvilket i og for sig er såre praktisk, da der ikke er meget at bruge den til på Færøerne, og angsten for tyveri afholder mig fra at rejse med den.

Sauer-riflen, hvis præcision imponerede selv en af seniorcheferne på Otterup-fabrikken under en kontrolskydning engang, har været med mig på mange interessante jagter. Ud over naturligvis Færøerne og Danmark eksempelvis Grønland, Island, Irland, Skotland, Sverige, Finland, Polen, Spanien – you name it. Ja, selv i RSA, endda dengang Sydafrika var et uartigt ord i artige danskeres øren, har den fulgt mig!

Selv om jeg skød 12 arter på den tur under Holger Krogsgaard Jensens ►

► allerede dengang formidable ekspertise, var mine jagtlige præstationer langt fra noget at råbe hurra for. Som undskyldning kan dog fremføres, at jeg lige før afrejsen fra Danmark blev angrebet af en fremstormende influenza i mega-klassen, der kunne have immobiliseret et næsehorn – hvidt altså! Men det troede Holger nu ikke på – han er den dag i dag overbevist om, at idioten fra Færøerne blot fuldt ud svarede til forventningerne ...

Hvilke jagtformer foretrækker du?

Efterhånden foretrækker jeg anstandsjagten – alderdoms skrøbelighed i form af gigt her og dér. Selv om jeg tidligere har været fysisk fit, drevet hård jagt og dyrket pürschjagtens ubestridte glæder, har jeg altid sat stor pris på anstandsjagt. "Pirschen gehen – ist Pirschen stehen" siger et klogt, gammelt tysk jagtråd. Den, der kan forholde sig i absolut ro, ser og oplever betydeligt mere end den jæger – og naturiagttagere – der ikke har den evne.

Er der en vildart, som du især holder af?

Alt vildt – med tryk på vildt – fascinerer mig.

Har du oplevet dramatiske/farefulde øjeblikke, der har fået adrenalinet til at pumpe?

Ja, det er sket. For eksempel under gamle dages vilde grindetragt eller jagt på vældige færøske gråsæler under de lodrette fuglefjelde.

Jeg har også oplevet fiskeri med færingerne, som det tidligere fandt sted ovre ved vestkysten af Grønland. Det var ikke helt ufarligt og bestemt heller ikke videre komfortabelt. Vi boede i primitive skure på en ellers ubeboet ø i skærgården, og fiskeriet fandt sted fra åbne færøske byggede træbåde – for mit vedkommende et 28 fods fartøj med benzinmotor og en besætning på fire mand.

Fiskeriet, der primært sigtede mod torsk, men havde bifangst af bl.a. helleflynder, foregik som regel adskillige timers sejlads fra land i isfyldt farvand med håndbetjente snører og gav ofte bordfyldte både. Hovederne huggedes af torsken under hjemturen, men selv med dette fradrag i vægt kunne en dags fangst ofte ligge på 7-8.000 pund. Når fangsten var landet, forestod det store arbejde med at flække fisken og forarbejde den til det færdige produkt saltfisk – i dag ofte fejlagtigt benævnt "klipfisk".

Hvad er din hidtil største jagtoplevelse?

Ja, der har vi igen et af de spørgsmål, som det er svært at sætte karakter på, men i udlandet har jeg især haft pragtfulde oplevelser på hjortejagt i Skotland, såvel "on the open hill" i de nordvestlige highlands som med store "hjørtebasser" i det sydlige Skottlands tætte plantager, hvor jeg – uden at være trofæ-fikseret – har skudt hjorte med skotske toptrofæer. Et par af disse er medtaget i oversigten over de største opmålte geværer i Kenneth Whitehead's bog "Half a Century of Scottish Deer Stalking", hvilket siger en del.

Det er jo ikke så få hjorte, der nedlægges årligt i Skotland, for nu at sige det pænt. På væggen i The Galloway Deer Museum hænger i øvrigt et par af mine glansbilleder. Får man ondt i hovedet af at se på dem, er der mulighed for at vende blikket i en anden retning, skulle jeg hilse og sige!

I min moders hjemland Sverige – nærmere betegnet "Värmland du sköna" – har jeg også oplevet eventyret i form af vellykkede jagter på elg og bæver i en vidunderlig natur. I Danmark er såvel nedlæggelsen af min første buk som ditto af min søns første i absolut særklasse. Begge begi-

venheder fandt sted i en sidedal til Salten Å-dalen ved Silkeborg. Glæden ved den første oplevelse kunne jeg dele med min hustru, og den næste med min søn, hvis buk faldt kun 75 meter fra min den første – 35 år senere!

Har du i dit lange jægerliv ud over de positive oplevelser, jagten har bragt dig, været ude for mindre behagelige?

Naturligvis – det kan næppe undgås, når man har drevet så meget jagt som undertegnede. En af de mere markante episoder må siges at være den, der var tæt ved at koste mig min ene fod.

Begivenheden udspillede sig under en selskabsjagt med hagl, hvor der vel var lidt tæt mellem jægerne, som til gengæld stod på linje på helt frit felt uden anden vegetation end kort græs. Min ene – meget prominente – sidepost, der betryggende nok havde udmærket sig ved hverken at kunne ramme det ene eller andet, indtog en anspændt "giv agt-stilling", da en hare kom hoppende glad og ubekymret med kurs lige mod os. I stedet for med hævet bøssemunding at lade Morten passere skyttekæden og først fyre, når det var sket, svingede manden til min forfærdelse med i det vandrette plan og brændte af, da dyret var nøjagtig midt mellem os! Som nævnt var afstanden kort, og det stærkt samlende haglskud lavede et hul i jorden som fra en riffelkugle lige ved siden af min ene fod, så jorden sprøjtede – mens et forarget brøl hørtes fra de vantro tilskuere. Det rorte imidlertid ikke delinkventen, der var optaget af at sigte omhyggeligt på den hastigt flyvende hare, før han ønskede den god rejse med sit andet skud – til en afveksling på et halvt hundrede meters afstand ... Det er en af den slags oplevelser, man godt kan være foruden.

Hvad giver jagten dig?

Det må du ikke spørge mig om, for det spørgsmål er svært at besvare blot nogenlunde fyldestgørende. Men jagt har blandt andet givet mig utallige gode naturoplevelser med deraf følgende inspiration til mit arbejde. Og meget kød!

Har du en endnu ikke realiseret jagtlig drøm?

Nej, mine jagtlige drømme drejer sig stort set om genoplevelse ... ■

